

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. március 24.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

MÉLTÓ VAGYOK A KIRÁLYI MENYEGZŐRE?

Köszöntés igéje: Efezusiakhoz írt levél 4,22-24

„Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.”

Énekek: 165,4-6; 458,1-3

Alapige: Máté evangéliuma 22,1-14

»Megszólalt erre Jézus, és ismét példázatokban beszélt hozzájuk: „Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki menyegzőt készített a fiának. Elküldte szolgálait, hogy hívják össze a meghívottakat a menyegzőre, de azok nem akartak elmenni. Ekkor más szolgálakat küldött, akikhez így szólt: Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, elkészítettem az ebédet, ökreim és hízott állataim levágva, és minden készen van: Jöjjetek a menyegzőre! De azok, mit sem törődve ezzel, elmentek: az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe. A többiek pedig megragadták szolgálait, bántalmazták és megölték őket. Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette. Akkor ezt mondta szolgálainak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre. Kimentek a szolgálak

MÉLTÓ VAGYOK A KIRÁLYI MENYEGZŐRE?

az utakra, összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel. Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve; így szólt hozzá: Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott. Akkor a király ezt mondta szolgálóinak: kötözzétek meg kezét-lábát, és vessétek ki a külső sötétségre; ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.”«

Imádkozzunk!

Urunk, hálásak vagyunk azért, mert eljöttél erre a földre és életet adtál nekünk. Köszönjük neked ezt a munkát, köszönjük azt, hogy meghaltál a kereszten. Köszönjük, hogy most is ugyanígy munkálkodni akarsz a mi életünkben. Te látod azt, hogy mi az, ami eltávolít tőled, mi az, ami keménnyé teszi a szívünket az irányodba.

Urunk, azért könyörgünk, hogy most valóban te tisztogass bennünket, te jöjj hozzánk közel a te Szentlelkeddel, a mi szívünkben te munkálkodj. Könyörgünk, hogy tudjunk előtted leborulni, megállni a te szavad előtt, elfogadni azt, amit te mondasz nekünk.

Bocsáss meg azért, hogy sokszor olyanok vagyunk, akiknek az egyik fülén be, a másikon kimegy a hallott szó és nem termi meg annak gyümölcsét. Szeretnénk nem ilyen terméketlenek lenni, hanem szeretnénk olyanok lenni, akik megtermik a gyümölcsöt, akár százszorosát is. Tudjuk nagyon jól Urunk, hogy ez nélküled nem működik, erre mi képtelenek vagyunk.

Könyörgünk, hogy most is te jöjj közel hozzánk, szólíts meg bennünket, munkálkodj a te szavaddal, a te Lelkeddel, és könyörgünk azért, hogy te légy az, aki felvirágoztatsz bennünket. Most is ezért vagyunk itt, mert hisszük és valljuk, hogyha te szólsz, akkor ott életek változnak meg, életek fordulnak tehozzád.

Így könyörgünk Urunk, hogy most te állj meg itt a középben és te legyél az, aki megszólalsz.

Ámen.

Igehirdetés

Egy kislány az édesanyjával első alkalommal ment el egy esküvőre. Nagyon megtetszett neki, amit ott látott, a díszek, az esemény, a sok-sok ember, a ceremónia. A szertartás egyik pontján megkérdezte az édesanyjától, hogy miért van a menyasszony fehér ruhába öltözve. Az anyuka arra gondolt, hogy olyan választ ad neki, amit ő is megért: „Azért,

mert a fehér a boldogság színe és ez ma élete legboldogabb napja.” A kislány megértette, de ő is elkezdett gondolkozni és egy kis idő után a következő kérdést tette fel: „Akkor a vőlegény miért hord feketét?”

A viccet félretéve nyilván az esküvő a vőlegénynek is boldog pillanat az életében. De azzal szerintem mindannyian tisztában vagyunk, hogy egy esküvő sokszor a ruházatról szól, hogy mit vegyünk föl, főleg a vőlegénynek és a menyasszonynak. Sőt, ha csak meghívottak vagyunk, akkor is veszünk valamilyen új ruhát erre az alkalomra. Nem mindegy, hogy egy esküvőn hogyan jelenünk meg!

Voltam már egy pár esküvőn, de még egyiken sem történt olyan, hogy kiraktak volna valakit a ruházata miatt. Olyanon már voltam, ahol a menyasszony ruhája a határát súrolta ennek és lehet, hogy nem illett egy templomi alkalomhoz, de még akkor sem mondták ki, hogy öltözzön fel másképp.

Azt gondolom, mindannyian tisztában vagyunk azzal, milyen egy esküvő és az azt követő lakodalom. Ebben a példázatban Jézus egy király fiának, egy hatalmas embernek az esküvőjéről beszél. Manapság általában szombaton kezdődik egy esküvő és hajnalig tart, de voltam már olyanon, ahol másnap délután háromig tartott a lakodalom. Igen ám, de egy zsidó esküvő az egy teljes hétig szokott tartani, amire mindenkit meghívnak. Ráadásul itt nem akárkiről van szó, hanem a király fiáról. Lehet, hogy ez tovább is tartott, mint egy hét, a legjobb ételekkel és italokkal.

Ha ezt át szeretném ültetni a mai korunkra, akkor ez olyan, mintha az angol királynő meghívna bennünket a fia esküvőjére. Küld egy nagyobb csomagot a ruhánkkal, amiben meg kell jelennünk az esküvőn, és ott van benne a repülőjegyünk is, oda-vissza. Kérdés, hogy ki az, aki elmenne erre az esküvőre. Vagy ki az – ha a példázatot nézzük –, aki nem menne el erre az esküvőre. Minden kész, de én inkább nem megyek. Vagy ha el is megyek, nem veszem fel a ruhát. Erről szól a példázat. Néhány gondolatot szeretnék elmondani a testvéreknek, a végén pedig egy-egy bátorítást is.

Miért nem mennek el az emberek erre az esküvőre?

Válaszoljunk erre a kérdésre és legyünk magunkhoz őszinték, valljuk majd meg imádságban, ha valamelyik csoporthoz tartozunk és kérjük Isten Szentlelkét, hogy szabadítson meg minket ettől.

- Akiknek nem ugyanaz a kívánságuk, vágyuk (3. v.)

Nézzük meg az első csoportot: „Elküldte szolgáit, hogy hívják össze a meghívottakat a menyegzőre, de azok nem akartak elmenni.” Ér-

MÉLTÓ VAGYOK A KIRÁLYI MENYEGZŐRE?

dekes ez a kifejezés, ez a „nem akartak elmenni”. Az 'akarni' ige nagyon sok mindent jelent a görögben: akar, kész, szívesen tesz valamit, elhatároz, szándékozik, dönt, óhajt, kíván, kívánkozik, vágyakozik, szeretne valamit a jövőben megtenni. Ebből a felsorolásból csak kettőt szeretnék kiemelni, ez a 'kívánság' vagy 'vágyakozni valami után'.

Általában, amit akarok, abban benne van a vágyam is, azért akarok valamit, mert arra vágyakozok is. Amikor meg akarok enni egy csokoládét, akkor az azt is jelenti, hogy szeretném megenni, vágyakozom utána.

Tehát ezt így is lehet fordítani, hogy azok az emberek, akiket meghívott a király, azok nem vágyakoztak, nem kívántak menni, nem is akartak elmenni. Jézus hív minden embert, hívja az övéit a lakodalomra. Akarsz-e menni? Mi a vágyad és mi a kívánságod? Ugyanazt akarod a saját életedre nézve, mint amit Isten is akar? Mert ha teljesen más a kívánságod és a vágyad, akkor nem fogsz elmenni arra a lakodalomra.

Nézzünk meg még néhány igeszakaszt a János evangéliumából, ahol megjelenik ez a kívánság, vágyakozás, ez az akarat.

„*Mert ahogy az Atya feltámasztja a halottakat, és életre kelti őket, úgy a Fiú is életre kelti azokat, akiket akar.*” Mit akar Jézus tenni? Életre kelteni azokat, akik halottak. Ez a kívánsága, ez a vágya Jézus Krisztusnak, hogy akik halottak, azok éljenek. Akarsz-e élni? Nagyon sokan nem akarnak élni, nem is kívánkozzák azt az életet, amit Jézus akar adni számukra.

„*Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.*” Itt ugyanezt mondja Jézus. Nem kívánkoztok hozzám jönni, pedig az élet nálam van és mégsem jöttök. Vagyis egy ember azért fog elveszni, mert el akar veszni, mert már halott. Meghalt, bűneiben van és ebben nagyon jól érzi magát. Jézus pedig hívja, mert életet akar adni neki.

„*Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni.*” Itt már nagyon keményen fogalmaz Jézus. A ti kívánságotok, a ti vágyatok ugyanolyan, mint az ördög kívánsága, vágya és ezért nem jöttök Jézushoz.

Tehát ez a kérdés hangzik felétek és felém: Mi az én kívánságom, mi az én vágyam? Élni akarok, Jézushoz akarok menni? Mert ha nem, akkor hiába hangzik a hívás, nem fogok menni.

- **Akik ugyanúgy folytatják az életüket, mint eddig (3-4. v.)**

Nézzünk meg egy másik csoportot: „*Ekkor más szolgákat küldött, akikhez így szólt: Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, elkészítet-*

tem az ebédet, ökreim és hízott állataim levágva, és minden készen van: Jöjjetek a menyegzőre! De azok, mit sem törődve ezzel, elmentek: az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe.” Itt már azt látjuk, hogy amiatt nem mennek a lakodalomra, mert már van valami más az életükben. Ilyeneket olvasunk: „... az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe”. A földi élet dolgai, a megélhetés, a világ gazdagsága annyira megfojtja az igét a szívükben, hogy nem mennek a hívásra.

„Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az igét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, és nem hoz termést.” Hangzik a hívás, de a világ gazdagsága, csábítása erősebb és nem hoz termést. Nevezhetjük ezt világias életnek. Annyira benne vagyok a mindennapi élet forgatagában, hogy hangzik a hívás, talán még valamit meg is értek, de ahogy kimegyek a gyülekezetből, átlépek a templom küszöbét, vagy amint becsukom otthon a Bibliát egy reggeli csendesség végén, már el is felejttem. Rögtön azon jár az agyam, hogy mit kell csinálni a mai nap, hová kell menjek, mivel kell foglalkozzak, mi az első dolog, amit meg kell tennem. Például az az első dolgom amikor felkelek, hogy elolvasom a híreket, mert ez az, ami érdekel, ami foglalkoztat. Mi van most a világban? De az, hogy mit mond Isten, az mellékes. Persze mondhatjuk ilyenkor, hogy háború van, készülünk a választásra, sok minden történik... A kérdés viszont az, hogy ugyanúgy folytatjuk-e az életünket, ahogy eddig. Mert ha igen, akkor hiába hangzik a hívás, nem történik semmi. Mert már benne vagyunk az élet forgatagában.

Az a legszomorúbb testvéreim, hogy az elveszettségre vezető út alapvetően nem gonoszsággal van kikövezve, hanem egyszerűen nemtörődömséggel, az étellel való megelégedéssel. „Nem érdekel.” Hangzik a hívás, meghallottam, tudok róla és aztán megyek tovább. Nem vagyok ellenséges, nem vagyok gonosz, egyszerűen csak folytatom tovább az életem úgy, ahogy eddig. Ugyanolyan elveszett vagyok, csak sokkal egyszerűbb ezen az úton járni.

Ez körülbelül olyan – ne történjen ilyen –, mintha a kislányom súlyos betegen kórházba kerülne. Fölhívják, hogy mi történt és elmondják, hogy itt és itt meg tudom őt látogatni. Mit csinálok erre? Megértettem, leteszem a telefont és ugyanúgy élem tovább az életemet, vagy ha meghallom ezt a hírt, akkor mindent félretéve sietek hozzá, mert szeretnék ott lenni mellette, hogy láthassam.

Ha nem foglalkozom vele, az valójában azt jelenti, hogy maga a személy nem is nagyon érdekel. Azt gondolom, hogy mind a két csoporttal kapcsolatban ez a fő probléma, hogy a személy, aki küldte a meghívót, az nem annyira fontos a számukra, nem érdekli őket. A király meghí-

MÉLTÓ VAGYOK A KIRÁLYI MENYEGZŐRE?

vója, a hihetetlenül nagy gazdagság, amivel várja őket a lakodalomra, egyiküket sem érdekelte igazából, azaz a meghívó személyére mondták ki azt, hogy nem fontos számukra, nem szerették igazán, mint királyt.

Mondok erre egy személyes példát. Nagyon szeretek vízitúrázni, a nomád dolgokat, a sátorozást, szeretem az ilyen helyzeteket. Ha egy olyan személy hív vízitúrázni, akit nem nagyon kedvelek, akkor lehet, hogy kétszer is végiggondolom, hogy el akarok-e menni. A vízitúrát szeretem, de magát a személyt, aki szervezi, azzal nem szívesen töltök el egy hetet. Jön a meghívás és inkább azt mondom, hogy mást fogok csinálni abban az időpontban – szerintem ezt mindannyian ismerjük. Alapvetően a személlyel van a probléma, a hozzá való viszonyulásunkban.

Amikor Isten hív minket az ő országába, de arra nem válaszolunk és ugyanúgy éljük tovább az életünket, akkor azzal valójában azt fejezzük ki, hogy valójában Isten személye az, ami nem érdekel minket. Ha valóban érdekelne, ha fontos volna számunkra Isten személye, akkor mindent az ő akaratának vetnénk alá: a pénzügyeinket, a családjunkat, a munkánkat, az egész életünket.

- **Akik ellenséges érzületűek**

Ők konkrétan nem szeretik a királyt, mert amikor elküldi hozzájuk a szolgákat, akkor ellenségesen lépnek föl, megölik őket. Ennél a csoportnál inkább csak arra szeretnék rámutatni, hogy azok, akik a figyelemzetést figyelmen kívül hagyják, nem jobbak azoknál, akik a figyelemzetést elutasítják. Megint egy vízitúrázás képpel élve, tételezzük fel, hogy egy hajóban ülünk és sodródunk. A partról néhányan kiabálnak nekünk, hogy jöjjünk ki, mert egy hatalmas zúgó felé közelítünk. Megtehetem azt, hogy befogom a fülem és nem foglalkozok ezekkel a hangokkal, a víz úgyis elvégzi a munkáját, vissz a veszedelem felé. Ha pedig visszakiabálok nekik, hogy mennyire ostobák és próbálom elhallgatni őket, a víz akkor is elvégzi a maga munkáját és szépen sodródom tovább a zuhatag felé. Tehát az evangélium figyelmen kívül hagyása éppen olyan veszélyes, mint annak nyílt elutasítása.

Itt a példázat nagyon keményen fogalmaz: elmegy a király és megöli azokat az embereket, akik megölték a szolgáit. De ne gondoljuk azt, hogy ezek rosszabbak voltak az előzőeknél, hiszen a végeredmény ugyanaz, ők sem lesznek ott a menyegzőn.

- **Akik végül méltatlanokká váltak (8. v.)**

„A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók.”
Jézus mindhárom csoportról kimond egy konklúziót: nem voltak méltó-

tók. De miért nem? Szeretnék rámutatni egy másik dologra: a 'méltó' melléknevet a görög a 'vezet' igéből képezi.

Hadd mondjak erre egy kis magyarázatot. Például: „Méltó a diák a dicséretre.” Miért mondjuk ezt valakire? Nyilván azért, mert egy kimondatlan iskolai szabály alapján éli az életét: ha nagyon jól tanul, ha szorgalmas, ha mindig figyel, ha nem rosszalkodik, akkor mondjuk rá, hogy „méltó”. Van a fejünkben egy elképzelés a méltó diákról.

Vagy például elolvassunk egy könyvet vagy nézünk valamilyen filmet és a végén azt mondjuk „elnyeri a méltó jutalmát”. Miért nyeri el a méltó jutalmát az a valaki? Ha jót tett, akkor a méltó jutalom valamilyen jó dolog lesz. Aki pedig gonoszt tett, az valami rossz dolgot fog kapni a végén. Méltó rá. Miért? Azért, mert valamilyen módon éli az életét, valami betölti, vezeti, kormányozza. Ezt jelenti ez a szó.

Például akkor leszek méltóvá a tanáromra, hogyha azokat csinálom, amiket ő csinált, ha úgy élek, ahogyan ő élt, ha olyan publikációkat adok ki, amiket ő kiadott vagy talán még jobbakat. Akkor méltó leszek az ő nevére. Itt a 'méltóság' ugyanezt jelenti, ez a kérdés fogalmazódik meg benne: ki vagy mi irányítja az életedet? Mert aki irányítja az életedet, ahhoz válsz méltóvá, attól fogsz dicséretet kapni. Itt Jézus ebben figyelmeztet bennünket.

Ezek a csoportok azért váltak méltatlanná, mert az életüket valami teljesen más irányította. Az első csoportnál láttuk, hogy megjelent a vágy, a kívánság; a második csoportnál megjelent a világhoz való viszony, az irányította az életüket; a harmadik csoportot már annyira betöltötte az ellenséges érzület, hogy amikor jött a hívás, „élből” elutasították, már annyira kemények voltak.

A kérdés így hangzik: ki vagy mi irányítja az életedet? Kinek vagy minek engedelmeskedsz? Ha nem Jézus Krisztus vezeti az életedet, akkor nehogy feletted is elhangozzon Jézustól ez a mondat: „nem voltál rá méltó”.

Az Úr kegyelme megmutatkozik a folyamatos hívásban:

Legyen bátorításul számunkra, hogy Isten folyamatosan hív, az ő kegyelme jelenik meg a folyamatos hívásában. A példázatban azt látjuk, hogy a király több szolgát is küldött, de a hívásukra nem akartak jönni. Más szolgákat is küldött, de a meghívottak közül az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe ment, mások pedig bántalmazták, megölték a szolgákat. Aztán a király újra elküldte a szolgáit, de már mindenkihez.

Többen megpróbálják időrendi párhuzamba állítani ezt a háromszori kiküldést az ószövetségi prófétákkal, ami azt gondolom, hogy he-

MÉLTÓ VAGYOK A KIRÁLYI MENYEGZŐRE?

lyes párhuzam. Ez a történet folytatása a gonosz szőlőművesek példázatának, majdnem ugyanazt mondja a két példázat. Úgy próbálják meg párhuzamba állítani az Ószövetséggel, hogy az első két elküldött csoport az ószövetségi prófétákat jelképezi, a harmadik csoport pedig az Újszövetséget, ahol Isten már mindenkihez küldi a szolgákat, mindenkit hív a menyegzőre. Ebből csak azt az egy dolgot szeretném kiemelni, hogy Isten hív.

Nincs leírva a történetben, de az is egyértelműen benne van, hogy a menyegző előtt a király már küldött egy meghívót a hivatalosaknak, hogy emlékeztesse őket. Ha most kapunk egy esküvői meghívót, azon jó esetben rajta van a dátum és a kezdési időpont. Ez abban az időben nem így volt. Miután már kaptak egy meghívót, a király felelőssége volt, hogy figyelmeztesse őket, hogy amire előzőleg meghívást kaptak, az immár elkészült.

Tehát azt látjuk, hogy a király folyamatosan hívogatja az embereket. Pedig már az első csoportnál mondhatná, hogy „Ne haragudjatok, én király vagyok! Miért nem jöttök?!” Nem, ehelyett még egyszer, még még egyszer küldi a szolgákat. Én ebben Isten kegyelmét látom. Nagyon sokszor nem foglalkozunk Isten hívásával, elmegyünk mellette, pedig sokszor megállít és újra meg újra hív bennünket.

Hogyan szokott Isten figyelmeztetni bennünket, hogyan szokott hívni? Felírtam néhány dolgot, nem tudom, hogy tapasztaljuk-e ezeket a saját életünkben is? Amikor reggel felkelünk és lelkiismeretfurdalásunk van azért, mert talán már több napja nem vettük elő a Bibliát, esetleg az is lehet, hogy már több hete nem imádkoztunk – ez is Istennek egy hívása. Azért ezzel egy picit vigyáznék, mert a lelkiismeretet el lehet hallgattatni, be lehet csapni, de ezáltal is tud Isten hívni bennünket. Felhív egy testvér és megkérdezi „Hogy vagy, mi újság veled?” – ez is Istennek egy hívása. Amikor egy ige hirdetésben azt érzed, hogy szíven ütött a hallott ige vagy a mondottak neked szólnak – az is Isten hívása. Amikor elővesszük a Szentírást és olvassuk belőle Isten igéjét és az szíven üt bennünket egy csendességben – az is Istennek egy hívása.

Isten folyamatosan hív. Kérdés csak az, hogy erre hogyan válaszolunk. Mi az, ami eltántorít bennünket őtőle, ettől a hívástól? Mi az, ami miatt azt mondjuk, hogy én erre nem megyek, nem akarok ott lenni ezen az esküvőn? Isten nagyon jó dologra akar hívni minket, az örökkévalóságra. A világ dolgai mérhetetlenül kicsik ehhez mérten. Az én vágyam, az én kívánságom, hol van ahhoz képest, amit Isten ajánl föl nekem az Evangéliumban?! A kettő össze sem hasonlítható, de mégis azt mondják némelyek, hogy ők márpedig nem mennek el erre a lakodalomra.

Akik azt gondolják, hogy saját ruhával lehetséges bemenni (11-13. v.)

Szeretnék még egy csoportot kiemelni és majd ezen keresztül valamire utalni is. Ezekben a versekben arról az emberről van szó, aki ott van a lakodalmon, ránéz a király és látja, hogy nincs rajta megfelelő öltözék. Mit jelent ez? Első olvasásra úgy tűnik, hogy a király tette eléggé kegyetlen. Miért dobja ki ezt az illetőt? Nem olvastuk a példázatban, hogy az útszélére küldte a szolgákat, onnan szedték föl azt a szerencsétlent, honnan lenne neki méltó esküvői ruhája, hiszen lehet, hogy egy szegény ember?!

Érthetővé válik a történet, hogyha tudjuk, hogy az ókorban egy királyi esküvőn szokás volt ruhát ajándékozni a meghívottaknak. Ez azt jelenti, hogy amikor a király meghívta ezeket az embereket – még az útszélén lévőket is –, mindegyiknek adott egy ruhát, hogy ne abban a piszkosban legyenek, hanem szép, tiszta ünneplőben. Itt arra mutat rá az ige, hogy ez az illető ezt nem vette föl. A király adott neki is egy ruhát, de ő nem foglalkozott vele.

Egy képpel szeretném ezt illusztrálni a testvéreknek. Tétélezzük fel, hogy meghalunk és megállunk a mennyország kapujánál. Nem hinném, hogy ez így lesz, de éljünk mi is a mások által oly sokszor használt képpel. Ott állunk Péterrel a kapuban és nyilván úgy gondoljuk, hogy be fogunk kerülni a mennyországba. Péter azt mondja nekünk: – Itt pontrendszer működik. Ha harmincezer pontot elérsz, akkor bejutsz. – A pasaréti gyülekezetbe jártam, az hány pontot ér? – Megnézi Péter az írásait, azt mondja: – Ötöt. – Ötöt? Azért az nem túl sok a harmincezerhez képest. Sok jót is cselekedtem: voltak a rokonaim, barátaim, testvéreim, nagyon sokszor segítettem rajtuk. Adakoztam is, ez hány pontot ér? – Péter újra megnézi a feljegyzéseit, azt mondja: – Hetet. – Öt meg hét, az tizenkettő, azért ez elég messze van a harmincezertől! És mi van Isten kegyelmével? – Na – válaszolja Péter – az a maradék 29988 pont.

Értsék jól a testvérek: bármit tehetünk, nem a tettek alapján történik a bejutásunk, hanem Isten kegyelméből. Mi az a ruházat, amit Isten elfogad? „*Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltötétek magatokra.*” Tehát milyen ruhát fogad el Isten? Azt, amelyiken ott van Jézus Krisztus vére. Csak Jézus igazsága tud felruházni bennünket és csakis ez az igazság tudja a bűneinket elfedni. Semmi más. Itt erről a ruházatról van szó, amit Isten ad. Ez az egyetlen ruházat amelyre, ha Isten ránéz, azt mondja, jöjj! Ha nem ez van rajtad, akkor

MÉLTÓ VAGYOK A KIRÁLYI MENYEGZŐRE?

az történik, ami ezzel az illetővel is. „Én adtam neked ezt a ruházatot, miért nem vetted föl?!”

Hadd mondjak egy figyelmeztetést is a testvéreknek, a 11. vers alapján: „Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve;” – „... hogy **megtekintse** a vendégeket...” Ez nem azt jelenti, hogy nagyjából végignézt az embereken, hanem ez egy komoly végigmérés volt. Ez a szó az eredeti görögben azt is jelenti, hogy 'meglátogat', 'szemlét tart'. Például a hadvezér megvizsgálta a seregen, hogy minden rendben van-e: megnézte a páncélzatot, hogy megvan-e a kardja, jó-e az a kard, jól néznek-e ki, nem éhesek-e a katonák, megnézték mindent. Végigmérte őket. Ez azt jelenti testvéreim, hogy az Úr Isten így nézi meg mindannyiunk életét. A kérdés csak az, hogy amikor az Úr Isten megvizsgál bennünket, meglátogat, akkor mit fog találni? Fel vagyunk-e öltözve abba a ruhába, amit ő adott nekünk az ő ingyen kegyelméből?

Még évekkel ezelőtt a testvéremmel elmentünk az Andrássy útra. Neki az volt az egyik hóbortja, hogy szeretett nagyon drága ruházati üzletekbe menni. Amikor az egyik ilyen üzletbe bementünk, egy kicsit kényelmetlenül is éreztük magunkat, mert rögtön megkínáltak bennünket kávéval. Körülnéztünk és egyik ruhára sem volt kitéve az ára. Az ide bejövő embernek természetesen a pénz nem kérdés. Tippelgettünk is a testvéremmel, hogy egy-egy ruha hányszorosa lehet a fizetésünknek, valószínűleg még egy zoknit sem tudtunk volna megvenni... Milyen jó, hogy van egy mennyei Atyánk, aki a mérhetetlenül drága ruhánkat kifizette. Az ára az volt, hogy Jézus meghalt a kereszten. A legcsodálatosabb ebben az egészben, hogy mindezt ingyen adja.

Ma este hangozzon Istentől ez a kérdés hozzánk: ha megállunk Isten előtt, milyen ruhát lát rajtunk? Mit hordunk? Figyelmeztet bennünket, nehogy méltatlanok legyünk, amikor megjelenünk előtte. Lássuk meg az ő kegyelmét, mit végzett el a kereszten, és lássuk meg azt is, hogy Isten folyamatosan hív bennünket. Most is hív. Amikor a testvérek előveszik a Szentírást, Isten azon keresztül is hív, ne legyünk olyanok, akik erre befogják a fülüket. Nagyon sokszor figyelmeztet is, ne legyünk olyanok, akik erre nem figyelünk. Szeressük a mi Urunkat annyira, hogy amit ő mond, azt tegyük is meg, mert ő az életét adta érettünk a kereszten. Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Hálásak vagyunk neked a te igédért, a te figyelmeztetésedért. És hálásak vagyunk azért a kegyelemért, amit te fo-

lyamatosan megmutatsz nekünk. Te hívsz bennünket még akkor is, amikor mi sokszor megfélekedünk terólad vagy sokszor nem foglalkozunk a te szavaddal. Hálásak vagyunk, amikor küldesz akár egy testvért is, ebben a kemény szívünket akarod meglágyítani.

De köszönjük azt, hogy már sokkal előbb is munkálkodszt a mi életünkben, amit fel sem tudjuk fogni. Így könyörgünk Urunk, hogy tudjunk mi is ebbe a szolgálatba beállni. Mutass rá azokra, akik megkeményedtek, akik közömbösek, akik már évek óta talán nem is foglalkoznak teveled, de valamikor talán találkoztak teveled. Azért könyörgünk, hogy ebben is tudj bennünket felhasználni. Merjük odalépni, merjük őket megkérdezni, beszélgetni velük. Így könyörgünk, hogy ebben is te vezess.

És te látod azt is Urunk, hogy a mi életünket mennyi minden meghatározza, mennyi minden irányít, vezet: a vágyaink, a szeretetlenségünk, akár a bosszúvágyunk. Bocsáss meg ezért nekünk és szeretnénk, hogyha te lennél ezen a téren is az életünknek az ura. A Szentlelkeddel munkálkodj könyörgünk, hogy ne nevezessünk testi keresztyéneknek, akiket még tejjel kell táplálni, hanem legyünk olyanok, akik a kemény eledelt is elbírák.

Könyörgünk azokért is, akik gyászolnak, akik szomorúak, akik egyedül vannak, akikről nem is tudunk. Azért könyörgünk, hogy te bátorítsd meg ezeket a testvéreket a te igéddel, te legyél az, aki vezeted őket és ha kell, akkor mutass rá ezekre az emberekre is. Tudjunk megjelenni az ő életükben, tudjunk ott lenni, akár meglátogatni őket.

Így könyörgünk Urunk, hogy adj mindannyiunknak evangéliumban való örömet, abban, hogy te ki vagy. Már mindent elvégeztél, elkészítetted a vacsorát, az ünnepséget, kegyelemből adtad a menyegzői ruhát is. Ezért tudjunk neked hálát adni. Köszönjük így a te kegyelmedet, köszönjük a te hatalmas nagy szeretetedet.

Ámen.

„Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss.” (Jelenések könyve 3,17-18)

458. ének

1. Aki értem megnyíltál,
Rejts el, ó, örök kőszál!
Az a víz s a drága vér,
Melyet ontál a bűnér',
Gyógyír legyen lelkemnek,
Bűntől s vádtól mentsen meg!

2. Törvényednek eleget
Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár,
S folyna könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad,
Csak te válthatsz meg magad.

3. Jövök, semmit nem hozva,
Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz,
Árván, bízva, hogy megszánsz;
Nem hagy a bűn pihenést:
Mosd le, ó, mert megemészt!

4. Ha bevégzem életem,
És lezárul már szemem,
Ismeretlen bár az út,
Hozzád lelkem mennybe jut:
Aki értem megnyíltál,
Rejts el, ó, örök kőszál!